

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Geen sociale ijstijd! (blz. 2)
- > Neen aan het begrotingspact (blz. 3)
- > Minijobs: mini-inkomen leidt tot megacrisis (blz. 5)
- > Spoorramp Wetteren: het gif komt niet alleen uit de spoorwagons... (blz. 7)
- > Irvine Welsh over Schotse onafhankelijkheid, Thatcher en de crisis (blz. 9)
- > Gas geven tegen GAS! (blz. 11)
- > Solidariteitslied (blz. 13)
- > Colofon en kalender (blz. 14)

***Geef gas
tegen GAS***

Rechtse aanvallen en minimalistische berichtgeving in de media hebben geen weerslag op de mobilisatiekracht van de vakbonden. Integendeel, bij vele leden scherpen die aanvallen de bereidheid tot actie juist aan. Op 6 juni jl. betoogden andermaal zo'n 30.000 vakbondsleden in Brussel, ABVV'ers en ACV'ers (de liberale vakbond deed niet mee) waaronder een delegatie van de V-SB. Waarvoor kwamen de 30.000 betogers op straat? Het accent werd gelegd op de gelijkschakeling van het arbeiders- en bediendestatuu. De regering dreigt het patronaat zijn zin te geven door de ontslagbescherming af te breken en zo andermaal het patronaat miljoenen cadeaus te doen op de rug van de werknemers. De bediendenbond BBTK stelt voor te streven naar gelijke opzegtermijnen binnen een redelijke termijn van bv. 10 jaar, eenzelfde proeftijd voor iedereen, de betaling van een maandloon op basis van de berekening van het uurloon. De betoging was ook een protest tegen de globale sociale afbraakpolitiek van regering, gepatroneerd door de EU. Volgens de nieuwe versie van de wet op de 'concurrentiekracht' zouden de lonen systematisch afgestemd worden op de lonen in onze buurlanden, natuurlijk de laagste. Zo wordt een systeem van een 'race to the bottom' georganiseerd. De mini-jobs die het patronaat voorstelt veroorzaken in Duitsland grote armoede, 16 miljoen armen op een bevolking van 80 miljoen, vandaag zijn er 7 miljoen mini-jobs aan 400€ per maand. De 'working poor' is geen slagzin maar realiteit geworden! Een loonstop van twee tot zes jaar hier in België dreigt de fel gekrompen koopkracht van de werkende bevolking nog meer aan te tasten. 'Stoute' werkgevers zullen gestraft worden als ze loonsverhogingen toestaan. 'Brave' werkgevers die de wet volgen zullen bovenop de 15 miljard die ze al incasseerden, nog eens bijdrageverminderingen cadeau krijgen. Onze economie wordt gecollectiviseerd met gemeenschapsgelden, maar de bazen gaan met het geld lopen. De betogers brachten ook het thema van de fiscale rechtvaardigheid aan.

Men kan in deze tijden heel wat kritiek hebben op het reilen en zeilen van de vakbonden in ons land. Terecht. Maar het is te zien vanuit welke hoek en met welk doel. Ook vakbondsmilitanten hebben kritiek, maar dat belet niet dat ze bereid zijn de barricaden op te gaan voor hun eisen. De Belgische vakbonden zijn vaak de laatste restanten van een oubollig Belgisch unitarisme, gevoed door de vervlechting van de bureaucratistische top met het regime. De regeringen-Di Rupo en -Peeters voeren een sociale afbraakpolitiek waartegen die vakbonden dan protesteren. In die context geven massale acties de indruk te dienen als ventiel om stoom af te blazen onder druk van een steeds woeliger

wordende vakbondsbasis. Heel wat beroepscentrales, en niet de minst belangrijke, zoals de ACV-bediendencentrale LBC en de ABVV-metaalcentrale profileren zich duidelijker Vlaams of Waals in hun werking en accenten. Tegelijk mag ons niet ontgaan dat vanuit de patronale bolwerken bijna dag in dag uit de vakbonden worden aangevallen. De patronale klassenstrijd met hun rechtse collaborateurs woedt hevig. Het is duidelijk dat ze azen op de vernietiging van de interprofessionele vakbonden in het kader van de neoliberale 'shockdoctrine'. De werkende mens moet terug een goedkope, zwijgende en hardwerkende loonslaaf blijven/worden, een 'working poor', zonder sociale zekerheid en vakbonden. Het enige wat telt zijn aandeelhouders die met de winst uit de arbeid van de loonslaven gaan lopen. Het resultaat kennen we. Vandaag worden mensen gedood door de sociale besparingsplannen. We worden geconfronteerd met een sociale catastrofe in Europa: 26 miljoen mensen waaronder vele jongeren zonder werk of toekomst, 126 miljoen mensen die leven op de rand van de armoede. Het roer moet duidelijk naar links. Massabetogingen zijn de wind die het schip helpen bakboord te draaien. En ze helpen de Europese volkeren en sociale beweging hun eigen lot in handen te nemen om een, door de EU en nationale elites geprogrammeerde sociale 'ijstijd' te voorkomen.

Sociale strijd

Neen aan het begrotingspact en de moordende bezuinigingen!

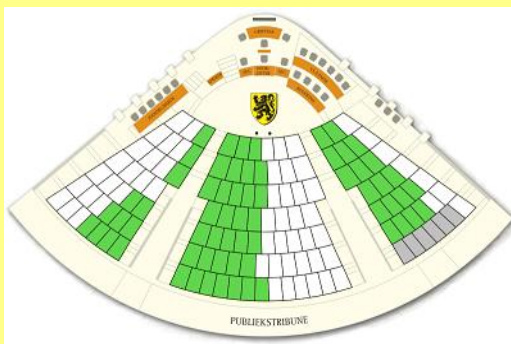
Op maandag 24 juni 2013 organiseerden de ACOD en het VSOA, samen met het ABVV, ACV en ACLVB, een grote staking en betoging vóór de toekomst van een kwaliteitsvolle openbare dienst die werkzekerheid verzekert en tegen de ziekelijke Europese besparingsdrift, geconsolideerd in het VSCB (Verdrag inzake stabiliteit, coördinatie en bestuur), ook wel het 'begrotingspact' genoemd. Een staking die de Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB) volledig steunt.

Sinds korte tijd wordt dit verdrag massaal door de parlementen van de lidstaten van de eurozone goedgekeurd, momenteel reeds twaalf, en de procedure in België loopt. Voor ons is het echter nog niet te laat! Indien één van de negen Belgische parlementen tegen het verdrag stemt, zal het land dit moeten verwerpen en kan er misschien eindelijk debat over worden gevoerd. Aangezien het maandag aan de Brusselse raadsleden voorgelegd wordt, is het dan ook van het allergrootste belang om massaal naar de hoofdstad te komen om onze stem te laten horen: een stem tegen de ziekelijke bezuinigingsdrang van Europa, die ons versmacht en een catastrofe betekent voor het land en al

zijn inwoners.

Doel van het verdrag is eenvoudig en ligt volledig in de lijn van wat Europa wil: eeuwige bezuinigingen en soberheid (enkel voor de werkenden en werklozen, natuurlijk) opnemen in de nationale wetgeving van de ondertekenende landen, tot op grondwettelijk niveau toe. De gouden evenwichtsregel luidt dat de begrotingen van de lidstaten structureel in evenwicht moeten zijn en dat het begrotingstekort in een lidstaat niet meer mag bedragen van 0,5% van het BBP, dit terwijl de norm van 3% reeds onhoudbaar bleek te zijn en België mee in een economische crisis heeft gestort. Door dit verdrag goed te keuren zal België zich vrijwillig onderwerpen aan de dictaten van het Europese bankierssysteem en zich de vrijheid ontnemen om zelf een eigen begroting op te maken. Op alle niveaus zal er nog meer bezuinigd moeten worden dan nu reeds het geval is, onder permanent voorgedij van de EU. Met de crisis als excuus wordt het neoliberale model, met instemming van een meerderheid van de sociaaldemocratische volksvertegenwoordigers van de parlementen, verder uitgebouwd om van België een echte provinciestaat van de ultraliberale EU te maken.

Voor de openbare diensten komt dit de facto neer op een volledige ontmanteling, massale ontslagen, een bevrozing van de aanwervingen en statutaire benoemingen, geen sectorale akkoorden meer, gesnoei in de sociale rechten van de werknemers, en nog veel meer. Gevolgen die ook alle burgers zullen ondervinden, zowel op het vlak van hun eigen portefeuille als op het vlak van dienstverlening.

In december werd het verdrag al gestemd in het Vlaams parlement. 64 stemmen voor, nul onthoudingen en nul tegenstemmen. De Vlaamse regeringspartijen stemden het verdrag even snel tussendoor, toen de voltallige oppositie 'even weg' was. Vreemd genoeg, maakte die oppositie er geen zaak van.

Mini-jobs: mini-inkomens leiden tot nieuwe mega-crisis

Het voorstel van de VLD om ook in de Belgische staat zogenaamde "mini-jobs" mogelijk te maken, is een zoveelste aanval op de sociale welvaart die de Vlaamse en Waalse arbeidersklasse hebben opgebouwd de voorbije 180 jaar en veroverd op het reëel bestaande België. Het voorstel past volledig in de 'interimisering' van de arbeidsmarkt, waar geen plaats meer is voor werkzekerheid, noch voor de mogelijkheid van een collectieve actie of zelfs een collectieve arbeidsovereenkomst. VLD-voorzitster Gwendolyn Rutten, die het idee lanceerde, ziet in de mini-jobs een manier om "de loonkosten te drukken" en de crisis op te lossen. De V-SB is eerder van mening dat de mini-jobs de crisis alleen maar zullen verergeren.

Duitsland voerde eerder al een enorme liberalisering door van de arbeidsmarkt, waar ook mini-jobs stilaan norm beginnen te worden. Deze tijdelijke en deeltijdse 'opdrachten' zijn slecht betaald, en bieden geen enkele sociale bescherming. In het voorstel van Rutten zouden deze mini-jobs ook niet meetellen voor de opbouw van pensioenrechten. Rutten is wel zo vriendelijk van dat lage inkomen dan niet te belasten... ze omschrijft deze jobs voorts als "een systeem van flexibele, laagdrempelige én betaalbare arbeid, al dan niet op uurbasis, om mensen vlotter naar de arbeidsmarkt te leiden". Dat klinkt mooi, maar het gaat eigenlijk om een structureel opdrijven van de concurrentie tussen werklozen onderling, een neerwaartse spiraal. Wie werkloos is, zal voortaan met slecht betaalde deeltijdse jobs verder moeten zonder werkzekerheid op langere termijn, en mag met collega-werklozen de strijd aangaan voor die jobs. Een voltijds-equivalent aan inkomen verwerven zal moeilijker worden. Wie dat wil, zal meerdere mini-jobs moeten gaan combineren, wat een hoop praktische problemen zal opleveren. Deze 'flexibilisering' gebeurt nu al steeds vaker, omdat steeds meer jobs aan interimbureaus worden uitbesteed.

Dit soort liberale hervormingen wordt al te vaak voorgesteld als een manier om "de crisis het hoofd te bieden". Dat is een zeer misleidende argumentatie. De crisis heeft immers weinig te maken met 'te hoge loonkost'. Zelfs in China wordt het argument van 'te hoge loonkost'

gebruikt om te mondige werknemers af te schepen. De economische crisis van vandaag is in wezen een overproductiecrisis: er wordt veel meer geproduceerd dan geconsumeerd, omdat het inkomen van de bevolking geen gelijke tred houdt met die stijgende productie. Er is simpelweg niet genoeg geld om alles op te kopen wat er gemaakt wordt. Deze overproductiecrisis liet zich jaren geleden al voelen in de autosector, en kort daarop in de vastgoedsector. De enige manier om dit op te vangen was door de kredietbubbel te stimuleren: mensen werden aangespoord om massaal te lenen, méér dan ze met hun stagnerend of zelfs dalend inkomen ooit zouden kunnen afbetalen.

Mini-jobs invoeren betekent nog minder reëel inkomen, dus nog meer mensen die zullen moeten lenen. De kredietbubbel wordt daarmee alleen maar groter. Mini-jobs leiden daarmee tot een nieuwe megacrisis.

Wie de crisis ernstig wil aanpakken zal dit bij de bron van het probleem moeten doen en niet met asociale aanvallen op het inkomen van de bevolking. De schuldenberg moet verlicht worden en dat kan enkel door hetzij de schulden zelf te annuleren, hetzij door het inkomen van de bevolking drastisch op te trekken. Het verdubbelen van het minimuminkomen zou op dat vlak een veel zinniger oplossing zijn dan het nog eens inperken van dat inkomen.

TE KOOP

 WINGEWEST
13682 km²

Mini-jobgelegenheid inclusief

Openbare diensten

Spoorramp Wetteren : het gif komt niet alleen uit de spoorwagens...

Wat velen ontgaat is dat er niet alleen veel gif zat in de wagons, maar dat wellicht de structuren en de organisatie van de spoorwegen het gif zijn die de voorwaarden creëren om dergelijke ramp te veroorzaken. En niet alleen die in Wetteren. In België gebeurde de voorbije jaren een zestal ernstige ongevallen met goederentreinen. Deze van Buizingen in 2010 was de ernstigste met negentien dodelijke slachtoffers en tientallen gewonden. Patrick Lafontaine, veiligheidsexpert (werkte ook voor Eurotunnel, het Franse spoor, de MIVB) en één van de vier experts die door de Kamercommissie 'Buizingen' werd aangesteld, stelt het onomwonden: "Het Belgische spoor zit op een tijdbom. De vraag is niet of, maar wanneer de ramp in Wetteren een opvolger krijgt." Ook in dit dossier speelt onder stimulans van de Europese Unie de liberalisering en privatisering van de uitbating van het goederenverkeer een nefaste rol. Privaat winstbejag is een killer van mens en milieu. Ook in Wetteren.

Treinongevallen zouden er wel eens meer mee te maken kunnen hebben dan wordt toegegeven. Ook in Wetteren. Dat is ook de politieke inzet van het parlementair onderzoek naar de ramp. Er zal een parlementair onderzoek gestart worden. Maar wie gaat dat onderzoek uitvoeren? Er is daarover een politieke rel uitgebroken. De Cd&V en SP.A willen dat de Kamercommissie Spoorveiligheid dit doet, die na het ongeval in Buizingen is opgericht. De VLD, die de voorzitter levert van de Kamercommissie Infrastructuur (Sabien Lahaye Battheu) wil het onderzoek naar zich toetrekken, naar 'zijn' commissie. Waarom? Omdat de liberalen vrezen dat het onderzoek Wetteren in de commissie Spoorveiligheid wel eens de schaduwzijden van de privatisering en liberalisering van het goederenvervoer zou kunnen bloot leggen. En dat wil de VLD vermijden. Het is zo dat bij de ramp in Wetteren er een Nederlandse treinbestuurder betrokken was die reed op twee gekoppelde Duitse locomotieven van de firma DB Schenker in opdracht van NMBS Logistics. (DM, 31 mei jl.).

Met privatisering en liberalisering primeert het winstmotief i.p.v. openbare dienstverlening. Op allerlei posten worden besparingen doorgevoerd waardoor bijna zeker de veiligheid in het gedrang komt. Op personeel bijv. Respecteerde het bedrijf de de rij- en rusttijden van de treinbestuurder? Waren de wissels in orde? Waarom reed de treinbestuurder naar eigen zeggen te snel? Een gepensioneerd treinbestuurder, Fernand Cabooter (Hoboken) reageerde op de treinramp met een lezers brief in Het Laatste Nieuws (10 mei jl.). "Veel collega-treinbestuurders vroegen zich af hoelang het zou duren voor er eens een

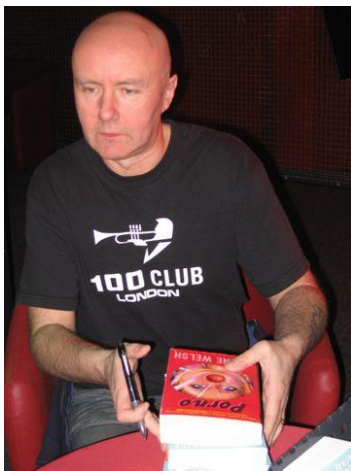
ernstig ongeval zou gebeuren met al die vreemde bestuurders op het Belgische net. Vroeger reed ieder in eigen land, en enkele op de grensbaanvakken. Wat al moeilijk genoeg was gezien de verschillende reglementeringen. Nu doorkruisen Nederlanders, Fransen en machinisten van privé-maatschappijen het net. Neem maar gewoon het feit dat men in België links rijdt – de seinen staan ook links – en in de andere landen rechts, met de seinen aan de rechterkant. Dat is verwarrend. Misschien is hier eerder de oorzaak van het ongeval te zoeken”. Een andere treinbestuurder vertelt ons:” Ik ken deze betrokken Nederlandse machinist. Hij en zijn collega komen per week tweemaal met een dergelijk transport uit Rotterdam naar Gent-Zeehaven (waarom niet over water?). Dergelijke gevaarlijke transporten (door onze dichtbevolkte gewesten) werden bij ons steeds met twee machinisten uitgevoerd voor het geval...Ik vermoed dat de Nederlandse collega, die shiften van 11 à 12 uur moet kloppen in slaap gevallen is. Toen hij 84 km/u i.p.v. 40 km/u reed ter hoogte van Wetteren is hij dan waarschijnlijk wakker geschrokken en heeft hij in een paniecreactie een noodremming uitgevoerd waardoor de wagens gaan slingeren zijn en gekanteld. Had hij aan zijn hoge snelheid doorgereden was er waarschijnlijk niets gebeurd. Ik vraag me af hoe die Poolse treinbestuurders het er vanaf zullen brengen die binnenkort met autotreinen door onze gewesten zullen denderen. Ook het Fyradossier toont aan tot welk menselijk, financieel en veiligheidsdeficit de liberale Europese politiek leidt. In al deze gevallen denken we dat de kern van de zaak in de doofpot zal belanden”. Tijd dus voor een grondige wijziging van het beleid: weg van het liberalisme en haar gangmaker de Europese Unie.

Schotland

Irvine Welsh^o 1957): Een Schotse schrijver over onafhankelijkheid, Thatcher en de crisis

Schotland is altijd al een inspirerend voorbeeld geweest voor linkse flaminganten. Vakbonden, linkse partijen en schrijvers in Schotland verdedigen ongedwongen een links, vooruitstrevend sociaal-economisch beleid samen met de eis tot politieke zelfstandigheid. In mei jl. was de Schotse schrijver Irvine Welsh op bezoek in ons land waarvan in De Morgen verslag werd gegeven middels een vraaggesprek met Karl van den Broeck (18 mei jl.).

Irvine Welsh (foto: Wikipedia)

Irvine Welsh schreef twintig jaar geleden de roman *Trainspotting*, waarin alles draaide rond de drugscene in Edinburgh (verfilming in 1996). In 2002 verscheen het vervolg *Porno* en in 2012 verscheen *Skagboys* (de boeken zijn nog niet in het Nederlands vertaald). Er verschenen nog verschillende kortverhalen en romans. Het zijn allemaal sociaal geïnspireerde werken, gevoed door Welsh' dagboek-fragmenten en losse notities en natuurlijk heel wat verbeelding. Wat Ken Loach is voor de sociaal geëngageerde film is Irvine Welsh voor het schrijversgild. Hoewel hij ook daarin een specifieke positie inneemt. Hij zoekt niet naar goedkeuring door de 'weldenkende' conformistische middenklasse.

“De boeken die in Groot-Brittannië goed onthaald worden, gaan allemaal over koppels uit de middenklasse die in een liefdeloze relatie zitten. De Oxbridge-elite heeft het nog altijd voor het zeggen: in de politiek, maar ook in de literatuur. We leven nog steeds in een klassenmaatschappij.” Je kunt moeilijk het thema van het Thatcherbewind uit de weg gaan. Hij noemt Thatcher zowat het vijfde hoofdpersonage in zijn romans. *“De drugsverslaafden waren kinderen van Thatcher in die zin dat ze de ultieme individualisten waren. Ze kozen uit vrije wil om hun vrije wil op te geven en afhankelijk te worden van drugs. Ze verschilden niet van de yuppies die hun ziel verkochten aan de beurs. Thatcher was een wreedaardige krijgster in de klassenstrijd. Ze was een grote vijand van de arbeidersklasse. Maar het moet gezegd dat haar strijd*

in zekere zin zuiver was en rechtlijnig. Margaret Thatcher was een fasciste maar Tony Blair nog veel erger. Hij beloofde een sociale politiek, maar zette het beleid van Thatcher gewoon verder”.

Een interview met de Schotse schrijver kan natuurlijk niet omheen het zelfstandigheidsstreven van Schotland, gedragen door linkse krachten, vakbonden, intellectuelen en schrijvers. Volgens Welsh zou het geplande referendum volgend jaar over onafhankelijkheid wel eens kunnen lukken. *“Er is niks meer dat Groot-Brittannië nog echt samenhoudt. Het oude koloniale cement bestaat niet meer en de sociale zekerheid is ontmanteld. Het argument dat Engeland Schotland subsidieert gaat ook niet meer op. Het is veeleer het omgekeerd. Engeland en Schotland hebben een verschillende sociale missie. Engeland is voorbestemd om een post-imperiale multiculturele samenleving te worden. Schotland is op weg om een moderne sociaaldemocratie uit te bouwen”.*

In 2008, vlak voor de financiële crisis, zei Irvine Welsh naar aanleiding van zijn roman *Crime* dat de situatie in de wereld nog erger is dan in de jaren tachtig. Toen koesterden we nog de hoop dat alles beter zou gaan als Thatcher zou verdwijnen. Die illusie zijn we nu kwijt. De huidige generatie heeft geen uitzicht op een betere wereld. *“Het ergste vind ik dat de linkerkzijde achterover leunt en ziet hoe de wereld naar de haaien gaat. Die gelatenheid is gevaarlijk. In Rusland is het communisme vervangen door gangsterisme en fundamentalisme. Dat kan het kapitalistische Westen ook overkomen. Het fascisme loert om de hoek. We beginnen steeds meer op China te lijken - een éénpartijstaat: alle partijen lijken op elkaar en aanvaarden de neoliberale consensus – met een kleine elite en een verpauperde bevolking. Ik woon nu in de Verenigde Staten en daar zie ik voor het eerst sinds meer dan honderd jaar een generatie opgroeien die het minder goed heeft dan zijn ouders. De Amerikaanse samenleving is gepolariseerd en er is heel wat aan het gisten. Fenomenen als de Indignados en Occupy Wall Street zijn nog marginaal. Hun verzet is niet te vergelijken met dat van de georganiseerde arbeidersbeweging die destijds door sterke socialistische partijen werd gesteund. Als de crisis zich blijft verdiepen dan kunnen ze snel aan momentum winnen. Ik ben benieuwd.”*

Op 29 juni 2013 was er in Brussel een (bi)nationale manifestatie tegen de uitbreiding van het systeem met GAS-boetes. De V-SB ondersteunde deze manifestatie volmondig, en dit om verschillende redenen.

1. Er stelt zich een principieel probleem: in een gezond rechtssysteem zijn rechter en partij niet één en dezelfde, zoals dit bij de GAS-boetes het geval is. Dit zet de deuren wijd open voor verder misbruik – waarbij het begrip ‘misbruik’ natuurlijk met een korreltje zout mag worden genomen, aangezien dit misbruik allicht bij de bedoelingen van het systeem zelf behoort.

2. Sowieso dreigt er nu een justitie à la tête du client te komen. De GAS-ambtenaren worden immers niet verplicht tot een consequent beleid. En als we zien waarvoor de GAS-boetes effectief worden ingezet, zijn het vooral de zwakkere groepen in de samenleving die een GAS-boete dreigen te krijgen, terwijl veel grotere criminelen vrijuit blijven gaan. De GAS-boetes criminaliseren echter weliswaar armoede en jeugdige kattenkwaad, maar raakt in zijn geheel niet aan de grondredenen van dergelijk ‘ongewenst gedrag’.

3. De staat krijgt hiermee ook een nieuw instrument om politiek protest te criminaliseren, d.w.z. te bestaffen en – ‘beter nog’ – af te schrikken. Dit zien we nu reeds. Protest mag, maar het moet onopvallend, symbolisch, onschadelijk en dus ineffectief zijn – zo is de boodschap.

Daarom steunde de V-SB dus het protest. En al hoopten sommigen op een “zo Belgisch mogelijk” protest, wij merken alvast op dat het verzet tegen de GAS-boetes het heel moeilijk heeft de Vlaams-Waalse grens over te steken en er geen opvallende Belgische vlaggen aanwezig

Origineel: Hanns Eisler,
Berthold Brecht

*Voorwaarts! en niet vergeten
wat maakt ons zo sterk in de strijd
Bij hong'ren en bij eten
Voorwaarts! niet vergeten De Solidariteit!*

Kom te voorschijn uit uw krotten
Ook al is het niet voor lang
Na een week van troost'loos sloven
Trekt naar buiten met gezang!

Zagen wij de zonne schijnen
Over bloemen, over gras
Konden wij toch nooit geloven
Dat dit waarlijk 't onze was

Maar eens zal men aanschouwen
Opmarcherend met gezang
Om ons leven nieuw te bouwen
Met ons allen, en voor lang

Nog zijn wij niet met z'n allen
En nog is 't maar voor één dag
Dat de velden ons toebehoren
En dat ze ons koest'ren mag

Want wij zagen even gloren
Vrijheid, die ons was ontruk
Maar wij bleven als tevoren
In de modder neergedrukt

*Voorwaarts! en niet vergeten:
Onze straat en de velden vrij!
Voorwaarts! en niet vergeten:
Alle straten onze straten, Ruime baan
eisen wij!*

Donderdag 11 juli: Vlaamse feestdag in Brussel!

Plaats van afspraak is zoals vorige jaren het Vlaams Huis. Johan Velghe zorgt op uitnodiging van Meervoud voor de gespreksstof. TAK zorgt voor het nodige nat om al dat stof door te spoelen. En tenslotte zorgt zangeres Eveline Cannoot voor de muzikale noot. Doorlopend zullen er hamburgers verkocht worden en is er voor de aller kleinste een springkasteel en ballenbad voorzien.

16u: Johan Velghe: voorzitter van het Priester Daensfonds (org. Meervoud)

17u: TAK geeft gratis vaten weg !

17u: Zangeres: Eveline Cannoot !

Vlaams Huis: Drukpersstraat 20,1000 Brussel.

Zondag 4 augustus: Doelse Feesten!

Op 4 augustus vinden de jaarlijkse Doelse Feesten plaats in het meest bedreigde en meest gefotografeerde dorp van het land. Van 's morgens tot 's avonds zijn er rommelmarkt, feestmarkt, uitgebreide ambachtenmarkt en infostands. Er zijn ook verschillende fototentoonstellingen en kunstevenementen, straatanimatie en een gratis openlucht folkbal op de dijk.

Alles op www.400jaardoel.be en www.doel2020.org

VOLGENDE V-SB VERGADERINGEN: Vrijdag 19 juli en 16 augustus, 20u Locatie volgt.

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"